

ראה נתתיך אלהים לפרעה

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה רְאֵה נִתְּתִיךָ אֱלֹהִים לְפָרְעָה וְאַהֲרֹן אַחִידָךְ יִהְיֶה נְבִיאָךְ: (שמות ז א).¹

רש"י שמות פרק ז פסוק א

"נתתיך אלהים לפרעה" - שופט ורודה לרדותו במכות ויסורין. "יהיה נביאך" - כתרגומו מתורגמן, וכן כל לשון נבואה אדם המכריז ומשמיע לעם דברי תוכחות.²

רש"י בראשית פרק ו פסוק ב

"בני האלהים" - בני השרים והשופטים ... כל אלהים שבמקרא לשון מרות, וזה יוכיח "ואתה תהיה לו לאלהים" (שמות ד טז), "ראה נתתיך אלהים" (שם ז א).³

שמות פרק ד פסוק טז

רש"י: "לאלהים" - לרב ושר. רשב"ם: "תהיה לו לאלהים" - שר ושופט, מה שתצוה לו יעשה".⁴

תרגום יונתן על הפסוק בשמות ז א

ואמר ה' למשה למה את מסתפי? חמי דכבר שוית יתך דחילא לפרעה כאילו אלהא דיליה.⁵

שמות רבה פרשה ח סימן א

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה רְאֵה נִתְּתִיךָ אֱלֹהִים לְפָרְעָה" - זהו שכתוב: "שאו שערים ראשיכם והינשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד" (תהלים כד ז) - שלמה אמר הפסוק הזה בשעה שהכניס הארון לבית קדשי הקדשים...⁶

¹ ובפרשה הקודמת אומר הקב"ה למשה: "וְהָיָה הוּא יְהִי לְךָ לְפָה וְאַתָּה תִּהְיֶה לוֹ לְאֱלֹהִים" (שמות ד טז). שם מדובר על אהרון ואילו כאן על פרעה. מהו "אלהים" זה שניתן למשה? האם זה אותו "אלהים" לפרעה ולאהרון?

² אלהים הוא מי שיש בידו השררה: נגיד ומצווה. ומסכת סנהדרין ב ע"ב פירש רש"י: "לשון שררה ורבנות כדמתרגמין ראה נתתיך אלהים לפרעה - לשון רבנות". שם דורשים את הפסוק בפרשת משפטים: "ונקרב בעל הבית אל האלהים" ולומדים ממנו שבדיני ממונות (מסוימים) יש צורך בדיינים מומחים. אמנם "כל דין שדן דין אמת נעשה שותף לקב"ה" (שבת י ע"א), עדיין ניתן לומר שזהו ביטוי אלגורי שאינו מוציא את "אלהים" בהקשר הזה מפשוטו, היינו, מי שהכח והשררה בידו. שים לב למשחק המלים "כתרגומו תרגומן". רש"י מפנה לתרגום אונקלוס על הפסוק שמתרגם "נביאך" - תרגומן - המתרגם שלך. אהרון הוא המתורגמן של משה שמון הסתם ידע מצרית, אך היה כבד פה. ראה תנחומא בפרשתנו סימן י. הורדת דרגת משה ל"אלהים" של חול, גוררת בהכרח הורדת דרגת ה"נביא" של אהרון למתורגמן. למי שמדבר לפני הציבור "מכריז ומשמיע" - מלשון "ניב שפתיים". האמורא לפני התנא (מועד קטן כא א, סוטה מ א). אבל אבן עזרא על הפסוק לא מסכים להנמכה זו של נביא בכלל, אהרון במקרה זה בפרט. לעומתו, ראה פירוש מצודות בתחילת ספר ירמיהו שמקיש את "נתתיך" של משה ל"נתתיך" של ירמיהו ואומר: "לשון מנוי ופקידות".

³ הפסוק אותו מפרש רש"י כאן, הוא בסוף פרשת בראשית: "וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ" ובהמשך שם, פסוק ד: "הַנְּפִלִים הָיוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וְהָיוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶל בְּנוֹת הָאָדָם וַיֻּלְדוּ לָהֶם הַמְּהֻלָּלִים אֲשֶׁר מְעֹלָם אֲנָשֵׁי הָאֱלֹהִים". האסמכתא ש"אלהים" שם, בבראשית, הוא לשון מרות ושררה של חול, היא הפסוקים שלנו בתחילת שמות. ומפרשים אחרים פירשו שם אחרת, ראה שוב אבן עזרא שם. עכ"פ, עפ"י רש"י, "נתתיך אלהים" של משה הוא בנין אב לכל שאר "אלהים" שבתורה שהוא מרות ושררה כפשוטם, ואין כאן מקום לטעות שמא חו"ח משה מושווה בכל דרך שהיא לקב"ה. זאת ועוד, "נתתיך אלהים" של משה משליך אחורה לספר בראשית ומבאר את הפסוק הקשה שם על בני האלהים ובנות האדם. פרשה הראויה לדיון בפני עצמה! ראה "בני האלהים" גם בתחילת ספר איוב ורש"י שם וזה נושא אחר ואכמ"ל.

⁴ כאן מדובר בפסוק לגבי אהרון, שמות ד טז: "וְהָיָה הוּא יְהִי לְךָ לְפָה וְאַתָּה תִּהְיֶה לוֹ לְאֱלֹהִים". רש"י ורשב"ם עקביים בשיטתם, מה גם שכאן מדובר באלהים לאהרון, לא לפרעה. ראה גם פירוש רש"י לתהלים מה ז (פרק המלך). אבל גם כאן, הגם שמדובר באלהים לאהרון, יש דעות אחרות. ראה פירוש ספורנו לשמות ד טז: "לאלהים" - שיעשה נפלאות במצוותיך". אהרון יעשה נפלאות במצוותו של משה! ומה יחשוב על כך העם? מי הוא שמחולל את הנפלאות? זה אותו העם שכאשר משה לא יורד מהר סיני - הוא מתייאש ומבקש תחליף באמצעות אהרון. ראה גם אבן עזרא על הפסוק (גם הוא לשיטתו): "והנה ידמה משה כמעלת מלאך, וזהו ואתה תהיה לו לאלהים. והנה אין אלהים בכל המקרא רק השם הנכבד, או מלאכיו הקדושים, כי על ידם יראו מעשה השם בארץ, או קדושי מטה העושים משפטי אלהים בארץ".

⁵ חזרנו לפסוק בשמות ז א. תרגום ופירוש לתרגום: "ואמר ה' למשה למה אתה מתיירא (מפרעה)? כבר שויתך מורא לפרעה כאילו אלוה עליך". תרגום המיוחס ליונתן בן עוזיאל, שבד"כ מרחיב ומפרש ולא מתרגם מילה במילה כתרגום אונקלוס שרש"י לעיל הביא, הולך צעד קדימה. לא סתם רב ושופט, אלא משהו נכבד ונשגב יותר. ראה גם אבן עזרא (הפירוש הארוך) על הפסוק שלנו: "ראה נתתיך אלהים לפרעה. ויאמר, טעם ראה שעשיתי לך מעלה גדולה שתהיה נחשב בעיני פרעה כמעלת מלאך, וזהו אלהים, והוא מדבר אל הנביא, והנביא מדבר אל אנשי דור". אבן עזרא לשיטתו לאורך כל הדרך, ראה הערות השוליים הקודמות: 2, 3 ו-4. האם רק בעיני פרעה יחשב כמלאך? ומה כלפי בני ישראל? ומה כלפי אהרון?

⁶ ראה כאן קטע שלם שהשמטנו שנוגע לגודל הארון שהיה י על י טפחים ולא היה יכול להיכנס למקומו. מדרש זה וסימן ב הסמך לו, הם דוגמה לדרשה קלאסית בה הדברים שזורים "חבל בחבל ומשיחה במשיחה" (שיר השירים רבה א ח). ראה המקור.

אמרו לו השערים: מי הוא זה מלך הכבוד? אמר להם: ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה. כיון שאמר להם כן מיד שככו, אילולי כן, בקשו לרוץ את ראשו להמיתו.⁷

דבר אחר: למה קרא להקב"ה מלך הכבוד? שהוא חולק כבוד ליראיו. כיצד? מלך בשר ודם אין רוכבין על סוסו ואין יושבין על כסאו, והקב"ה הושיב לשלמה על כסאו ... מלך בשר ודם אין משתמשיין בשרביטו והקב"ה מסר שרביטו למשה שנאמר: ויקח משה את מטה האלהים בידו ... מלך בשר ודם אין נקראין בשמו קיסר אגוסטא ואם נקראין בשמו ממיתים אותו. והקב"ה קרא למשה בשמו, שנאמר: "ראה נתתיך אלהים לפרעה".⁸ אמר לו הקב"ה למשה: פרעה הרשע עשה עצמו אלוה, שנאמר: "לי יאורי ואני עשיתני" (יחזקאל כט ג), לפיכך יראה אותך ויאמר שזה אלוה.⁹

סימן ב שם

פרעה היה אחד מדי בני אדם שעשו עצמן אלהות והרעו לנפשם ואלו הן: חירם, ונבוכדנצר, ופרעה, ויואש מלך יהודה. חירם מנין? שנאמר: "יען גבה לבך ותאמר אל אני" (יחזקאל כח ב). ומנין ששחת לנפשו? שנאמר: "גבה לבך ביופיך שחת חכמתך על יפעתך על ארץ השלכתך לפני מלכים נתתיך לראוה בך" (שם יז). נבוכדנצר מנין שעשה עצמו אלוה? דכתיב: "אעלה על במתי עב אדמה לעליון" (ישעיה יד יד) ... מה עשה לו הקב"ה? הגלחו למדבר עד שהוא במלכותו והאכילו עשב כבהמות ... ופרעה מנין שעשה עצמו אלוה? שנאמר: "לי יאורי ואני עשיתני" (יחזקאל כט) מסרו הקב"ה ביד אויביו ... יואש מנין? שעשה עצמו אלוה דכתיב: "ואחרי מות יהוידע באו שרי יהודה וישתחו למלך אז שמע המלך אליהם" (דברי הימים ב כד). מהו "וישתחו למלך"? שעשאוהו אלוה. אמרו לו: אילולי שאתה אלוה, לא היית יוצא לאחר שבעה שנים מבית קדשי הקדשים. אמר להם: כך הוא, וקבל על עצמו ליעשות אלוה והשחית לנפשו.¹⁰

במדבר רבה יד ו

"וידבר ה' אל משה לאמר אני ה' " (שמות ו ט).¹¹ למה צריך כאן לומר "אני ה' "? אלא כך אמר הקב"ה למשה: אע"פ שעשיתך אלוהו של פרעה, כמו שאתה אומר: "ראה נתתיך אלהים לפרעה", היזהר להיות אלוהותי עליך,

⁷ הדרשן כאילו מתחיל ממקום שכלל לא שייך לפסוק של פרשת השבוע. מה הקשר בין "שאו שערים ראשיכם" שבתהלים פרק כד המיוחס לחנוכת מקדש שלמה והפסוק "ראה נתתיך אלהים לפרעה" בפרשתנו? הקשר יוסבר מן הסתם בהמשך המדרש. אך האם כבר כאן הדרשן רומז לקשר בין שלמה למשה? האם שלמה שדימה עצמו למלך הכבוד (או כך לפחות חשבו השערים) מרמז למשה שמתפקד כאלהים? משה אמנם קיבל מינוי ברור לכך ואף סירב, אבל ב"מבחן התוצאה" הרי יש דמיון.

⁸ ובמקבילה בתנחומא בובר הסיום הוא: "הקב"ה אמר למשה הרי עשיתי אותך כמותי לפרעה, אני נקרא אלהים, ובו בשם בראתי את העולם, שנאמר בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ (בראשית א א), והרי עשיתי אותך כמותי לפרעה אלהים, שנאמר ראה נתתיך אלהים לפרעה (שמות ז א), הוי - מי הוא זה מלך הכבוד, שחלק מכבודו ליראיו". בניגוד גמור למה שציפינו מהחלק הקודם של המדרש. אכן, מלך הכבוד חולק מכבודו ליראיו ואת זאת לומדים בדיוק מהפסוקים בתהלים כד שלכאורה חושדים בשלמה. ראה עוד במדבר רבה ט יג וכן רבים. ולא רק לצורך הגישה אל פרעה. ראה גם מסכת פסחים דף כב עמוד ב: "שמעון העמסוני, ואמרי לה נחמיה העמסוני, היה דורש כל אתים שבתורה. כיון שהגיע לאת ה' אלהיך תירא (דברים י כ) - פירש. אמרו לו תלמידיו: רבי, כל אתים שדרשת מה תהא עליהן? - אמר להם: כשם שקבלתי שכר על הדרישה, כך אני מקבל שכר על הפרישה. עד שבא רבי עקיבא ודרש: את ה' אלהיך תירא - לרבות תלמידי חכמים".

⁹ לקראת סוף הדרשה מגיע הדרשן לנקודה המרכזית בדרשתו, הקשורה לפרשת השבוע. אם בחלק הראשון של הדרשה מודגשת האזהרה שח"ח לא יראה האדם את עצמו דומה למלך הכבוד ולא ייטול אלוהות לעצמו, בא החלק השני ומבהיר שהקב"ה מצדו ודאי שיכול לחלוק מכבודו לבשר ודם. לא רק למשה, אלא גם לשלמה שלרגע נחשד כמי שנוטל אלוהות לעצמו (וכן אליהו, ראה המדרש במלואו שם). בקצרה, לכל מי שהוא מיראיו שאינו נוטל את הכבוד לעצמו. בא המשפט המסיים וסוגר את המעגל באופן קצר ומפתיע. הקב"ה נתן אלוהות למשה על מנת שיכחיש עבודה זרה ויוכיח למי שנטל אלוהות לעצמו (פרעה) שהיא איננה ולא כלום. וכדברי תנחומא (בובר) וארא ח: "אמר הקב"ה: לפי שעשה את עצמו אלוה, לך והודיעו שאינו כלום בעולם". יש כאן נתינת אלוהות לשעתה לבשר ודם, על מנת שיכחיש אלוהות שבשר ודם אחר נטל לעצמו. קצת הליכה על חבל דק. ראה סימן ב בהמשך המדרש שם שמרחיב קצת יותר ואומר: "לפיכך אמר לו הקב"ה למשה: ראה נתתיך אלהים לפרעה. למה? כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם". חזקה על משה שלא יפרש אלוהות זו לא נכון ויזכור תמיד מי הוא "גבוה מעל גבוהים". אבל האם פרעה ישתכנע? האם הצופים מהצד, יהודים ומצרים, יפרשו זאת נכון? האם לא נזרעה כאן פורענות חטא העגל?

¹⁰ המשך המדרש שם שלפיכך שולח הקב"ה את משה, על מנת ללמד את פרעה לקח: "לפיכך אמר לו הקב"ה למשה ראה נתתיך אלהים לפרעה, (קהלת ה) כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם, לך ועשה מי שעשה עצמו אלוה שחץ בעולם על שהגביה עצמו". ולצורך זה "ראה נתתיך אלהים לפרעה". האם אין כאן הליכה על חבל דק? מבוא לחטא העגל? מארבע הדוגמאות הנ"ל, בולט המקרה של יואש אשר ניצל מן הקרבה של עתליה בכך שהסתתר בקודש הקדשים. בעלותו לכס המלכות הוא מכיר תודה למקום שנתן לו הצלה ומחזק את הבית, אך בסוף ימיו ומשנסתלק יהודיע הכהן מצילו ופדגונו של יואש, הוא 'משתכנע' ע"י החנפים הסובבים אותו שהצלתו בבית המקדש מעידה על אלוהותו. וכבר הארכנו לדון ביואש בדברינו [הפטרות שקלים - בדיק הבית](#) בפרשת שקלים.

¹¹ פסוק זה "אני ה'" מופיע בסוף פרק ו, שני פסוקים לפני הפסוק שלנו "ראה נתתיך אלהים לפרעה"!

שלא עשיתך אלוה כי אם לפרעה לבדו. הוי: "אני פי מלך שמור" (קהלת ח ב) - ה"אני" שיאמר לך פי המלך, שתהא אימתו עליך, שמור, שלא תמרוד על ציוויו.¹²

ילקוט שמעוני תורה פרשת וארא רמז קעו

"וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני ה' " – זה שהכתוב אומר: "שמעה עמי ואדברה ישראל ואעידה בך אלהים אלהיך אנכי" - אמר ר' פנחס הכהן בר חמא: אמר הקב"ה למשה: בשביל שקראתי אותך אלהים, שנאמר: ראה נתתיך אלהים לפרעה - אלהיך אני.¹³ ולכך נאמר: "וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני ה' " – זהו שהכתוב אומר: "כי העושק יהולל חכם" - כשהחכם מתעסק בעיסקין, הן מערבבין אותו מן החכמה. "וואבד את לב מתנה" - מן התורה שנקראת מתנה ... אפילו משה, שנאמר: וישב משה אל ה' ויאמר אדני למה הרעותה לעם הזה ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך". "וואמר ה' אל משה עתה תראה אשר אעשה לפרעה וגוי" - מה שאני עושה לפרעה ולמצרים אתה רואה, אבל אין אתה רואה במלחמת שלושים ואחד מלכים וכו'. באותה שעה בקש הקב"ה לישיב עליו בדין. מניין? שנאמר "וידבר אלהים אל משה" ואין אלהים אלא דיין, שנאמר: "אלהים לא תקלל". נכנסה סניגוריא ולמדה עליו זכות, שנאמר: "וואמר אני ה' " - ואין ה' אלא רחמים, שנאמר: "ה' ה' אל רחום וחנון".¹⁴

במדבר רבה ט מז

"אשר יאמר כי הוא זה" - שאמרו לעגל "זה אלהיך" (נחמיה ט יח). "עד האלהים יבא דבר שניהם" - זה משה שנקרא אלהים: "ראה נתתיך אלהים לפרעה".¹⁵

ויקרא רבה כו ז

"וואמר שמואל אל שאול למה הרגזתני להעלות אותי". אמר לו: לא היה לך להרגיז בוראך, אלא עשיתני עבודת כוכבים. אין אתה יודע כשם שנפרעין מן העובדין כך נפרעין מן הנעבדין? ויש אומרים שהיה שמואל סבור שהוא יום הדין ונתיירא והעלה למשה עמו, שאין אלהים אלא משה, שנאמר: "ראה נתתיך אלהים לפרעה" (שמות ז א).¹⁶

¹² וכן הוא במדרש תנחומא (בובר) פרשת וארא סימן ט: "ראה נתתיך אלהים לפרעה. מהו לפרעה? לא בשביל שקראתי אותך אלוה תהא רוחך גסה עליך, אין אתה אלוה אלא על פרעה". ובמדרש רות רבה פתיחות א (ובפסיקתא דרב כהנא יב): "אלהים אלהיך אנכי (תהלים ז ז) - ר' יודן פתר קרייא במשה. אמר הקב"ה למשה: אע"פ שקראתי אותך אלהים לפרעה - אלהיך אנכי. אני על גבך". החשש תמיד קיים, אפילו במשה. היה צורך לעשותו אלוה על פרעה, אבל יש גם סכנה בכך. אסור שהמלחמה בעבודה זרה תהפוך לעבודה זרה מסוג חדש ועוד ח"ח מקודשת!

¹³ ובפסיקתא רבת (איש שלום) פרשה כא: "נאמרו עשרת הדברות כנגד עשר מכות שהביא הקב"ה על המצרים במצרים, אנכי כנגד מכת דם ויהפך לדם יאוריהם (תהלים ע"ח מ"ד) אל תאמר כפרעה לי יאורי ואני עשיתני (יחזקאל כ"ט ג') אל תאמר שאני בראתי עצמי". משה מקבל אלוהות על מנת להכחיש אלוהותו של פרעה. והחשש שמא שכרו יצא בהפסדו, תמיד קיים.

¹⁴ מרגע שמה מתמנה "אלהים לפרעה" ומתחיל לנהל אתו מ"מ, הוא מקבל לעתים החלטות שאח"כ הקב"ה צריך למלא. ראה למשל מדרש שכל טוב (בובר) שמות פרק ח במכת צפרדע: "אמר לפניו: רבש"ע, אתה אמרת ראה נתתיך אלהים לפרעה ועכשיו בקש ממני זמן למחר, ואמרת לי כדברך למען תדע כי אין כה' אלהינו. ואם אין אתה מסיר הצפרדעים למחר, נמצא שיש חילול השם בדבר, ואעפ"כ לא היה דוחק משה גזירת הבורא". אבל יש רגע בו לכאורה משה מורד על ציוויו של הקב"ה ומתנהג כ"אלהים". בסוף פרשת שמות, בשעה שהוא קובל לפני הקב"ה שאינו מחיש ישועה לעם ישראל – "והצל לא הצלת את עמך". מי מתריס כנגד התנהגות זו של משה שנוטל את ה"אלהים לפרעה" שניתן לו ומרחיק לכת? מידת הדין של הקב"ה שנקראת "אלהים". אבל כיון שראה הקב"ה שכל זאת עשה משה למען בני ישראל, גברה מידת הרחמים, מידת ה', ונסלח לו. זהו "אני ה'" שהוקדם ונאמר לפני "נתתיך אלהים". מסובך קצת? אפשר. וכבר נדרשנו בעניין זה של והצל לא הצלת את עמך בדברינו [אותם הנתונים תחת הבנין](#) בפרשת שמות ושם הבאנו את שמות רבה שהוא המקור לילקוט שמעוני, אבל שם אין קשר לפסוקונושא שלנו "ראה נתתיך אלהים" לפיכך הבאנו את נוסח הילקוט. האם זה עיבוד של מדרש מאוחר? עוד בעניין נטילת מנהיגות שעומדת בעימות עם הנהגת הקב"ה, ראה דברינו [אני ואתה עומדים בזירה או נצחת או נצחתי](#), בפרשת יתרו וכבר הארכנו בעניין זה שם.

¹⁵ כפשוטו, המדרש מסביר שמה שהתמנה בתחילה "אלהים" לפרעה, משמש גם "אלהים" (בית דין) בפרשת העגל ומעניש את בני ישראל ("ויעמד משה בשער המחנה ויאמר מי לה' אלי ... שימו איש חרבו על ירכו ... ויפל מן העם ביום ההוא כשלישת אלפי איש"). משמע ש"אלהות" של משה שנתנה לו על מנת להתעמת עם פרעה, נמשכה אח"כ גם בהנהגת בני ישראל אחרי יציאת מצרים. האם אפשר מכאן להוסיף עוד סניגוריה על חטא העגל שכן היעלמותו של מי שנחשב ל"אלהים" על מלך כה חזק כפרעה, עשה כל כך הרבה נפלאות (ספורנו לעיל) ודמה למלאך (אבן עזרא לעיל) יכולה לזעזע את העם שנושאר לפתע (או כך חשב לפחות) בלא "אלהים"? ראה בהקשר זה את פירוש אבן עזרא למעשה העגל, שמות לב א: "ואני אגלה לך סוד העגל במיזות. כבר ביארתי לך, ואתה תהיה לו לאלהים. ולא בקשו רק מי שילך לפניו לתור להם מנוחה, וחשבו כי משה מת על כן לא ירד. ואהרן בנה המזבח לשם, והעלו עולות לשם. רק נעשה שלא כהוגן, והטעם בלא קדושה. והיה בישראל שחשב שהוא ע"ז".

¹⁶ שמואל פוחד מכך שעושים ממנו עבודה זרה. ראה שם כל הפרשה. ואולי בגלל כן הוא מביא אתו את משה, משום שברגע שבאים שניים, זה כבר חשוד פחות. זה כבר לא אחד! ובכלל, משה הוא גם תקדים טוב. בחטא העגל אמנם סברו בני ישראל שמה הוא

דברים רבה ב ב

דבר אחר: "ואתחנן אל ה'". זהו שאמר הכתוב: "בתוכחות על עון יסרת איש ותמס כעש חמודו אך הבל כל אדם" (תהלים לט יב). מהו "בתוכחות על עון"? על ידי עון אחד שהיה ביד משה שהוכיח את בניך ואמר להם: "שמעו נא המורים" (במדבר כ י), ייסרת אותנו והוכחת אותנו; ואין "איש" אלא משה שנאמר: "והאיש משה עניו מאד" (במדבר יב ג). מהו "ותמס כעש חמודו"? כל חמדה שהיה מתאוה משה ליכנס לארץ, המסת אותו כעש הזה שנכנס בכלים ומרקיבן. ואין "חמודו" אלא ארץ ישראל כענין שנאמר: "ואתן לך ארץ חמדה" (ירמיה ג יט). ואם כך הגיע למשה הצדיק, על אחת כמה וכמה שאר כל הבריות שהם מתוקנין להבל ומתוקנין ליום הדין: "אך הבל כל אדם". אמר ר' אחא: אחר שנעשה אלוה, שנאמר: "ראה נתתיך אלהים לפרעה", עכשיו הוא מתחנן ומתחבט "ואתחנן אל ה'".¹⁷

שבת שלום וחודש טוב¹⁸

מחלקי המים

מים אחרונים: ואחרי ככלות הכל זכה משה להיקרא "איש האלהים" בסוף ימיו. ולא רק הוא אלא עשרה אנשים לאורך הדורות (אבות דרבי נתן נוסח ב פרק לז) ולא חששו להשתמש בביטוי הזה. ראה דברינו [משה איש האלהים](#) בפרשת וזאת הברכה.

אלהים זה, בין השאר, גרם לעבודה זרה שעשו, אך בסופו של דבר, במרוצת הדורות, עם כל העבודה זרה שעשו בני ישראל בבית ראשון, לא הפכו את משה או דמותו לעבודה זרה. וגם בפרשתנו, ראה מדרשים רבים מדגישים שבסופו של דבר היו כאן שניים: משה ואהרן היו שניהם אלהים לפרעה. ראה, למשל, מכילתא דרבי ישמעאל בא - מס' דפסחא בא פרשה א: "ויאמר יי' אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר... למה נאמר? לפי שהוא אומר ויאמר יי' אל משה ראה נתתיך אלהים לפרעה (שמות ז א). אין לי אלא משה דיין לפרעה, אהרן מנין? תלמוד לומר: אל משה ואל אהרן. הקיש אהרן למשה. מה משה היה דיין לפרעה אף אהרן היה דיין לפרעה. מה משה היה אומר דבריו ולא ירא אף אהרן אומר דבריו ולא ירא". וכן הוא בשמות רבה (שנאן) ז ז המסיים במשפט: "העיד ששניהם שקולים". משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו. ושלושה זה כבר בית דין - אלהים שאין לחשוש שיעשה מעצמו אלוהות. וגם בדין כבר שנינו: "אך תהי דן יחידי, שאין דן יחידי אלא אחד" (מסכת אבות פרק ד משנה ח).

¹⁷ ר' אחא נותן לדרשן הקודם ("דבר אחר") להאריך בתיאור תחנוניו והתחבטותו של משה לפני המקום שיתן לו להיכנס, כולל אזכור חטא מי מריבה, ולאחר מכן בא ומסכם את הכל במשפט פשוט אחד. בתחילת השליחות "אלהים לפרעה" ועכשיו "הבל כל האדם". האם דבריו של ר' אחא הם "התבוננות מהצד", מעין סיכום חיצוני של חייו של משה (ושל כל הדרשות על ואתחנן, ראה דברים רבה ומדרשים אחרים שם), או שהם מרמזים לסיבה האמיתית? האם העמדת ההתחבטות והתחנונים של משה וחדלוננו בסוף ימיו מול "אלוהות" בתחילת דרכו הם תוצאה הכרחית על מנת שלא יעשו ממנו עבודה זרה ושיזכור כולנו מי הוא גבוה מעל גבוהים שומר, או שמה בדיוק ההפך. משום שמשה הוא בשר ודם וסופו שימות כאחד העם, אין חשש לעשותו בתחילת "אלהים לפרעה". לעומת הפירמידות שבנו לפרעונים אחרי מותם (וקצת פירמידות גם בימינו ...), אצל משה: "ולא ידע איש את קברתו עד היום הַזֶּה" (דברים לד ו). כך או כך, לדורות נשאר המסר הברור ש"אלהים - אלהיך אני" ו"אני ה' אלהיך" ושום בשר ודם לא ידמה ולא ישתווה לקב"ה, גם אם עלה למרום ושר עם המלאכים והוריד תורה מן השמים ומי לנו גדול ממשה.

¹⁸ "שבט הוא מלך משום דבחמישה עשר בו הוא ראש השנה לאילנות" (ספר מהר"ל מנהגים) ולא זכינו להבין מדוע. עכ"פ, שיהיה לנו ולבריאה המתחדשת חודש טוב.